

S-a, ježto G. naléhal na zaplacení, a že tak učinil v úmyslu, požadovati náhradu těchto peněz na žalovaném těžařstvu. Z těchto zjištění plyne, že žalobce učinil za žalované těžařstvo náklad, k němuž bylo těžařstvo povinno podle smlouvy o dílo s G-em, v úmyslu požadovati jeho náhradu na těžařstvu a je proto žalované těžařstvo povinno zaplatiti žalobci sporných 4.000 Kč podle § 1042 obč. zák., podle kteréhožto zákonného ustanovení lze se domáhati náhrady nákladu, k němuž byl jiný povinen z jakéhokoli právního důvodu, tedy i ze smlouvy (srov. plen. rozhodnutí nejv. s. ze dne 20. března 1931 Pres 1295/30). Pokud žalované těžařstvo má zato, že žalobce zaplativ těchto 4.000 Kč, platil jen svůj dluh, jsa majitelem většiny kuksů žalovaného těžařstva, přehlíží, že, jak již uvedeno, šlo o dluh těžařstva a žalobce jako spolutěžař nebyl povinen tento dluh těžařstva zaplatiti. Teprve, kdyby částka účtovaná G-em za provedené vrtací práce byla bývala předepsána ve formě příplatků jednotlivým těžařům podle poměru jejich podílů na těžařském jmění po rozumu § 157 horn. zák., byl by býval žalobce povinen zaplatiti příplatky na něho připadající, nechtěl-li se státi liknavým těžařem po rozumu § 160 horn. zák. Nehledíc k tomu, že příplatky ty nejsou totožné se sporným dluhem žalovaného těžařstva a že spolutěžař nemůže býti podle § 158 a násl. horn. zák. přímo donucen k zaplacení příplatků, příslušel by žalovanému těžařstvu nárok na zaplacení příplatků teprve, až by byly předepsány. Takový nárok však žalované těžařstvo proti žalovanému nároku neuplatňuje a ani uplatňovati nemůže, ježto, jak nesporno, k předepsání příspěvků nedošlo.

Čís. 10689.

Právo k užívání neobytné části domu nespadá pod pojem služebnosti bytu, nýbrž pod pojem užívacího práva. Právo k užívání neobytné části domu nezahrnuje v sobě právo přeměnit neobytnou část domu na obytnou a jí jako takové užívatí.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1931, Rv I 664/30).

Předávajíc usedlost žalovaným vyhraditi si žalobci užívání sýpky nad chlévem u stodoly. Žalobou, o niž tu jde, domáhali se žalobci na žalovaných, by bylo uznáno právem, že žalobci jsou oprávněni užívatí do své smrti sýpky nad chlévem jako bezplatného bytu a že žalovaní jsou povinni to trpěti pod exekucí. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Provádějíc dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s. uplatňují dovolatelé, že odvolací soud, vzav za prokázáno, že dovolatelům přísluší právo užívání sýpky nad chlévem u stodoly, měl uznati, že jim přísluší i právo bydlení v této sýpce, poněvadž prý právo užívání sýpky zahrnuje v sobě i právo v ní bydlet. Než tento právní názor nelze uznati za správný.

Občanský zákoník uznává právo užívání (§ 504) a služebnost bytu (§ 521) jako dvě různé osobní služebnosti a vymezuje služebnost bytu jako právo užívati obytné části domu k vlastní potřebě. Právo užívání neobytné části domu nespadá tudíž pod pojem služebnosti bytu, nýbrž pod pojem práva užívacího. Právo užívání neobytné části domu nezahrnuje v sobě právo přeměnití neobytnou část domu na obytnou a jí jako takové užívati. Znamenalo by to rozšiřování služebnosti, které občanský zákoník v § 484 nedovoluje. V souzeném případě jde o sýpku, tudíž podle obvyklého smyslu slova o prostoru sloužící k ukládání hospodářských plodin, určenou k bydlení, neboť, jak patrně z výpovědí žalobců slyšených k důkazů, nebylo tam kamen v době, kdy žalobcům byl zřízen výměnek. Žalobci ani netvrdili, že v téže době na sýpce bydleli, a nižší soudy zjistily, že se žalobci při sepisování notářského spisu o výměnku nezminili o tom, že mají v úmyslu na sýpce bydlet, naopak že výslovně prohlásili, že nemají úmysl bydlet v předávané usedlosti, nýbrž že si něco postaví. Že se žalobci po sepsání notářského spisu na sýpce ubytovali, jest lhostejno, ano není zjištěno, že jim žalování toto užívání sýpky výslovně nebo mlčky (§ 863 obč. zák.) zřídili jako právo. Poněvadž ani notářský spis nepřipouští výklad, že žalobcům bylo právo bydlení na sýpce propůjčeno, domáhají se žalobci marně na základě notářského spisu ze dne 31. května 1928 určení, že jsou oprávněni do své smrti užívati sýpky jako bezplatného bytu a že žalování jsou povinni to trpěti.

Čís. 10690.

Sudiště podle § 104 j. n.

Stačí, byl-li k žalobě připojen opis dohody o příslušnosti s tím, že prvopis bude předložen u líčení. Byl-li napotom připuštěn důkaz touto listinou a žalobce přednesl, že ji nemůže předložiti, poněvadž jest ve spisech u jiného soudu, a navrhl, by tyto spisy byly vyžádány, jest postupovati podle § 301 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1931, R II 62/31).

Žalobu o zaplacení kupní ceny 18.000 Kč proti žalovanému, bydlícímu v obvodu okresního soudu v Prešově na Slovensku, zadal žalobce na okresním soudě v Přerově, opíraje se co do místní a věcné příslušnosti o § 104 j. n. Procesní soud první stolice, zamítнув námítku věcné a místní nepřislušnosti, uznal podle žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a odkázal, vyhradiv pravomoc, věc krajskému soudu v Prešově jako soudu příslušnému k projednání této rozepře. D ů v o d y : V žalobě žalobkyně tvrdí, že se pro případ sporu podrobily obě strany výlučně místní a věcné příslušnosti okresního soudu v Přerově, a nabídla o tom důkaz objednacím listem ze dne 30. července 1928, jehož opis k žalobě připojila. Důkaz tento byl při roku dne 11. dubna 1929 připuštěn. Žalovaný uplatnil však hned při roku dne 11. dubna 1929 námítku místní a věcné nepřislušnosti okresního soudu v Pře-